

dog utvivlsomt her tilstræbe at indrette Forholdene saaledes, at de, der ønsker at faa borgerlig Ægteforening og ikke noget andet, faar det, at de, der ønsker borgerlig Ægteforening med en paafølgende kirkelig Vielse eller Velsignelse, hvad man nu vil kalde det, faar det, og de, der ønsker at give deres Ægteskab retsgyldig Kraft gennem kirkelig Vielse, skal have Ret dertil. Jeg skal tilføje, at det er rimeligt, at det er en borgerlig Institution, en Myndighed eller en Giftfoged, eller hvad man nu vil kalde det, der skønner over, om et Par, der ønsker at indgaa Ægteskab, opfylder de Betingelser, Samfundet bliver enig om at stille for Retten til Ægteskabs Indgaaelse, men naar de møder med en Attest for, at Samfundet ser sine Krav opfyldt, skønner jeg ikke, at det er hverken frisindet eller rimeligt at nægte Ægteskabet retsgyldig Kraft gennem en kirkelig Vielse. Naar det derfor hedder i § 33, at kirkelig Vielse maa ikke foregaa, førend der foreligger lovgyldigt Bevis for, at Ægteskabet retsgyldigt er indgaaet, saa er vi aabenbart her ved en Bestemmelse, som vi maa finde Mulighed for at faa ændret gennem Udvalgsbehandling.

Kapitel V handler om Retsforholdet, og her maa jeg mene, at vi er ved et af de Forhold, der fortjener en omhyggelig Prøvelse i det kommende Udvalg. Naar det hedder i § 39, at det „paahviler Mand og Hustru, gennem Tilskud af Penge, gennem Virksomhed i Hjemmet eller paa anden Maade, at bidrage, hver efter sin Evne, til at skaffe Familien det Underhold, som efter Ægtefællernes Livsvilkaar maa anses for passende. Til Underholdet henregnes, hvad der udkræves til Husholdningen og Børnenes Opdragelse saavel som til Fyldestgørelse af hver Ægtefælles særlige Behov“, og det i den paafølgende Paragraf hedder, at den ene Ægtefælle er „pligtig at overlade den anden de fornødne Pengemidler i passende Beløb ad Gangen“, ja, saa maa man jo indrømme, at disse Bemærkninger i Lovforslagets Tekst i og for sig er rimelige og forstandige, og det var ønskeligt, at man ikke havde behøvet overhovedet at beskæftige sig med disse Spørgsmaal. Som en almindelig Formaning overfor Ægtefæller maa det, som staar her, siges at være meget tilfredsstillende. Men naar det saa hedder videre i § 42: „Forsømmer en Ægtefælle at opfylde sin Underholdspligt, bliver der paa Begæring at paalægge den at yde den anden Ægtefælle et Pengesbidrag i Overensstemmelse

med Reglerne i § 40“ — d. v. s. i passende Beløb ad Gangen —, saa giver man netop her en Lejlighed for en tredje Person til at blande sig ind i Forhold, som det maa siges i høj Grad ønskeligt, at tredje Persons Mellekomst ikke er fornøden for at faa jævnet. Vi er fra vor Side meget klare over, at naar Forholdene er, som de bør være, saa faar saadanne Bestemmelser naturligvis ikke nogen som helst Betydning, men der aabnes gennem disse Paragraffer Adgang til at paakalde Trediemands, d. v. s. Rettens Indblanding i Forhold, som Trediemand ifølge hele Ægteskabets Karakter helst burde holdes udenfor.

Som Forholdene er i Øjeblikket, er der to Muligheder for Ægtefolk, som er i det Tilfælde, at de ikke kan komme overens om deres indbyrdes Forhold. Der er enten den Mulighed, at de opnaar Enighed imellem sig, maaske under Gnidning og mange Vanskeligheder, men de naar det, eller den, at de skilles. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at de Tanker, der hos Kommissionen ligger bagved ikke alene disse Bestemmelser i Kapitel V, men adskillige andre Bestemmelser i Lovforslaget, er sikkert udmærkede, de bedst mulige, og jeg tvivler i og for sig heller ikke om, at man fra Regeringspartiets Side har haft den bedst mulige Hensigt om at naa til et bedre Forhold, men vi maa fra vor Side nære nogen Tvivl om, hvorvidt man naar dette gennem saadanne Bestemmelser. Man maa være klar over, at der her aabnes Ægtefællernes en tredje Udvej. De har nu ikke alene de to Udveje: at komme overens eller at skilles, men den at bede en Trediemand, d. v. s. Retten, Overøvrigheden om at løse Striden, og man kan — og jeg synes ogsaa, man bør — tænke sig det Tilfælde, hvor en saadan Indblanding foranlediger, at Forholdet mellem Ægtefællerne bliver løsere, at en saadan Indblanding i Virkeligheden bliver et Skridt hen imod en Opløsning af Ægteskabet. Det har man ganske aabenbart fra ingen Side tilsigtet. Derfor maa jeg gaa ud fra, at disse Bestemmelser bør gøres til Genstand for en omhyggelig nærmere Overvejelse.

Kapitel VI handler om Reglerne for Forældremyndigheden. Som Indledning til de Bemærkninger, jeg agter at gøre om dette Forhold, vil jeg sige, at vi fra vor Side maa være i høj Grad interesserede i, at der paa dette Omraade træffes Retsregler. Der foreligger Eksempler, som ogsaa er nævnte her i Rigsdagen, paa, at